

Margot Ruis

Bytosti přírody a léčení Země

Život s jiným světem

Václav Kazda

Copyright © 2014 by Margot Ruis

ISBN: 978-80-907420-8-6

Předmluva

Říše přírodních bytostí, „jiný svět“... Už ve své první knize „Bytosti přírody – setkání s přáteli člověka“ nám Margot Ruis otevřela působivý vhled do jemnějších rovin bytí. Vylíčila svá setkání s elfy, vodními žínkami, dévy či dévami stromů a dalšími bytostmi, a ukázala i dnešnímu člověku, jak navázat kontakty, jaké národy žijící v sepětí s přírodou v minulosti běžně pěstovaly.

Její druhou knihu – právě ji držíte v rukou – charakterizuje při vši lehkosti autorčina stylu poněkud vážnější ladění. Pochybené technologické a společenské vývojové tendence posledních let probouzejí naléhavé volání po důsledné změně orientace ve všech oblastech života a po aktivním přístupu k léčbě a ozdravení Země. Právě z říše přírodních bytostí k tomu dostáváme důležité podněty.

To, co Margot Ruis v této knize popisuje, zahrnuje téměř dvacet let intenzivních prožitků. Obzvláště šťastná je skutečnost, že dokáže vypisovat tak vytříbeným a přitažlivým jazykem svůj osobní přístup k tajemnému

„jinému světu“, kde mají všechny děje růstu a formování své kořeny v přírodě. Navíc má ve svém muži Gerhardu Kogojovi po boku partnera, který s přírodními bytostmi rovněž komunikuje, a to je další výjimečné štěstí. Přitom jí zůstávají vzdáleny některé pochybné proudy v esoterice, které žel rovněž nejsou dnešní době neznámé.

Některé možnosti léčení Země, které Margot Ruis ukazuje, vycházejí ze šamanských metod a rituálů. Autorka nicméně vidí tuto svoji osobní cestu pouze jako jednu z možných. Důležitý je společný cíl, a bylo by ideální, kdyby se všichni nábožensky či spirituálně založení lidé cítili jako přirození spojenci – „proti náboženství materialismu“.

Mám radost, že i české nakladatelství poskytuje touto publikací impuls k obnovení dávného, žel téměř zapomenutého vztahu mezi člověkem a přírodou, a doufám, že se najde mnoho čtenářů, kteří v osmnácti kapitolách této knihy objeví pro sebe něco víc než jen příjemně povznášející počtení. Protože výzva k léčení Země platí pro nás všechny.

Werner Huemer

Obsah

Stručně o cestě do říše bytostí přírody	9
<i>Proč léčit Zemi?</i>	19
Síla lásky	23
Setkání ve Španělsku	29
ÓM	43
<i>Síť ÓM</i>	49
Ve vysokých horách	55
<i>Šamanské metody</i>	71
<i>Dutá hora</i>	84
Úplně normální šílenství	86
„ <i>Vibrace strojů</i> “, <i>Bach a Mozart</i>	87
<i>Kultura hluku a ticho</i>	94
<i>Mobilní signál</i>	97
<i>Jak jsme zrušili noc</i>	101
Havaj	107
<i>Pele a její království</i>	120
<i>Pele a její kameny</i>	127
<i>Návštěva u Pele</i>	134
<i>Kaua'i</i>	144

Bytosti přírody v Itálii	158
<i>Hora La Verna</i>	158
<i>U Assisi</i>	165
La Verna a co bylo dál	168
<i>Strom s nemocnými listy</i>	171
„ <i>Být</i> “ <i>versus</i> „ <i>mít</i> “ – <i>dva</i> <i>různé životní scénáře</i>	173
Od vlastnění k bytí	177
Význam vibračního pole	192
<i>Očistná místa</i>	197
Tóny z <i>jiného světa</i>	202
Stížnosti a varování	217
<i>Les</i>	217
„ <i>Důležité je srdce!</i> “	220
<i>Lípy a jejich dévy</i>	232
<i>Rok 2007</i>	241
Naše výživa – příspěvek k léčení Země?	253
<i>...co narušuje pokoj</i>	261
Převezmeme zodpovědnost	272
Oheň a země	280
<i>Bytosti ohně</i>	280
<i>Bytosti země</i>	286
<i>Světlo v zemi</i>	297
Léčivá síla plynutí	299
Strážci Země	309
<i>Poznámky</i>	334
<i>Margot Ruis</i>	338

STRUČNĚ O CESTĚ DO ŘÍŠE BYTOSTÍ PŘÍRODY

Stručně proto, že jsem bytosti přírody, jejich životní prostor, úkoly a prosby vůči světu lidí podrobně popsal ve své první knize „Bytosti přírody – setkání s přáteli člověka“, a nechci tu část čtenářů, která ji zná, trápit zbytečným opakováním. Krom toho budu potřebovat místo pro spoustu nových věcí. Ti, pro něž je tato má druhá kniha prvním setkáním s tématem přírodních bytostí, budou po četbě úvodu každopádně dostatečně vybaveni, aby mne mohli do jejich říše v duchu následovat.

V dřívějších dobách i u mnoha dnešních národů byla a je existence bytostí přírody něčím samozřejmým. Od Indie po Havaj, od Egypta po Mexiko lidé věděli,

že existují, a celé kontinenty – Latinská Amerika, Asie, Afrika – by v anketě o existenci či neexistenci jemnohmotných bytostí v drtivé většině zakroužkovaly „ano“.

Evropa si pro sebe, jak se zdá, vyhradila vypovězení stromových a květinových elfů, vodních žínek, skřítků a mnoha dalších bytostí do smutného exilu bájí a pohádek. „Úspěšná“ byla v tomto ohledu nejprve církev, jež chtěla v lidech po přijetí křesťanství vymýt každou stopu dříve praktikovaných přírodních náboženství a zmařila přitom mnoho lidských životů. (1)

Poslední ránu zasadil vnímání přírodních bytostí coby našich souputníků na této planetě pozitivismus a vědecký materialismus, který považoval za skutečné pouze to, co je možno okusit smysly a dokázat přístroji.

V takovém nazírání na svět už nebylo místo pro jemné bytosti přírody, a na tom se dodnes – alespoň oficiálně – nic nezměnilo. Navzdory tomu roste počet lidí, kteří cítí, že strom není pouhé dřevo a potok není jen H₂O, nýbrž že všechno to, co v přírodě vidíme, řídí jakási podivuhodná inteligence. Přibývá lidí, v jejichž srdcích přebývá touha navázat spojení s nositeli této inteligence, této moudrosti, získat vědění cestou vlastní zkušenosti, a ne pouze věřit, že tyto bytosti vskutku existují.

Je zcela v duchu bytostí přírody chtít znovu oživit pradávné spojení mezi říší elfů a lidí. Pokud se dozvíme o práci, která je pro naše životní prostředí nezbytná a již přírodní bytosti nepřetržitě vykonávají, pak – v to

alespoň *doufají* – budeme brát i větší ohled na jejich životní potřeby. Možná bych měla říci *doufaly* – protože se tato jejich naděje, jak se zdá, z velké části vytratila, když musely přihlížet, jak člověk rostoucí měrou nebere ohled ani na své vlastní životní potřeby a neochvějně se žene dál za svými krátkozrakými cíli, vedoucími do zkázy. I přesto však mají stále ještě snahu uzavřít s námi přátelství a umožnit nám sdílet jejich vědění, jejich moudrost. A my se od nich můžeme naučit nekonečně mnoho!

Zde na této Zemi byly od prapočátku – dávno, dávno předtím, než se objevil člověk. Byly při tom, když vznikaly hory a jezera, když rozkvetly první květiny a vyrostl první strom. Od těch dob plní přírodní bytosti rozmanité úkoly pro blaho viditelného světa. Bezpočet jich pečuje o zelený šat matky Země, o růst, květenství a plody trav, bylin a květin, keřů a stromů. Harmonie, kterou vnímáme v nedotčené přírodě, je výsledkem neúnavné a oddané práce těchto nádherných tvorů. Elfové rostlin, květin a stromů se přitom těší podpoře bytostí vod, vzduchu a země. Opravdu si zaslouží naši lásku a vděčnost, přinejmenším však naše uznání skutečnosti, že patří k dílu stvoření stejně jako my.

Říše přírodních bytostí, jež tvoří část „jiného světa“ (2), je nepředstavitelně rozlehlá a osídlená přčetnými, nesmírně rozmanitými obyvateli. Bytostmi přírody v užším slova smyslu nazývám tvory, kteří plní určitý podstatný úkol ve velkém koloběhu přírody a oddaně jí

slouží. S těmito bytostmi udržujeme kontakty a o nich také bude řeč. Samozřejmě v přírodě najdeme i jiné druhy existencí, temné a otupělé zjevy, které tam sice patří, pro nás nicméně postrádají přitažlivost a nejsou ani předmětem všeobecného zájmu. Temnoty a otupělosti máme v lidské říši víc než dost, nepotřebujeme tudíž žádnou další posilu z jemnohmotných oblastí. Chceme poznávat bytosti, s nimiž jsou setkání poučná, povzbuzující, nápomocná, radostná a povznášející. Takovým společníkům se hodláme věnovat.

Nejprve se podívejme na veliké království bytostí rostlin. Ty jsou od přírody vázány na místo výskytu své rostliny, chrání ji a pečují o ni, rozvádějí její energie, šťávy a živiny a snaží se zabránit jejímu onemocnění. Úkol je v podstatě stejný, ať už jde o starou lípu, či malý modrý zvonek.

K těm nejlepším přátelům, jaké lze v říši bytostí přírody nalézt, patří stromové elfové. Často se vyznačují velikou moudrostí a dobrou znalostí lidí. Koneckonců sledují bytosti stromů naše počínání od prvních kroků člověka na této planetě. To samozřejmě platí i pro ostatní příslušníky elfí říše, přičemž stromy mají tu velkou výhodu, že víme, kam se máme obrátit, pokud si chceme s elfem či elfkou popovídat, a kde je zase najdeme, pokud jsme se spřátelili. Tam, kde stojí strom, je vždycky někdo doma!

Pro stromové a jiné elfy ráda používám také označení „déva“; slovo pochází ze sanskrtu a znamená „jasně

zářící“. To nám hned ukazuje, s jakou kategorií bytostí tu máme co činit.

Stromová dévová se zpravidla zjevují v lidské podobě jak mužské tak ženské, přičemž ženy mají jasnou většinu. Na „genderové“ problémy tu však nenarazíme, obě pohlaví jsou absolutně rovnocenná, plní stejné úkoly a disponují stejnými možnostmi. Jak jsem již řekla, můžeme se od přírodních bytostí mnohému přiučit. Při této příležitosti mohu citovat krásnou větu, kterou pronesla nádherná elfí žena: „Žádnému muži z rodu elfů nečiní ani nejmenší potíže sklonit se v úctě před vznešenou ženou.“ To platí pro říši elfů všeobecně, nejen pro bytosti stromů. A vznešené ženy mají v tomto království skutečně silné zastoupení.

Stromové dévy je také možno spatřit jako čisté energetické formy, například jako vzhůru šlehající živý plamen, či jako bílou nebo světle zlatožlutou spirálu. Někteří tvorové, především ti, kteří patří k velkým, starým stromům, se zase nedají přiřadit k žádnému pohlaví. Možná dospěli na konec své cesty a sjednotili v sobě všechny protiklady.

Navazování přátelství se stromy velmi doporučuji. „Můžeme si navzájem mnoho dát,“ řekl mi stromový déva, a vyjádřil podivení nad tím, že lidé chodí přírodou jako slepí, místo aby u stromu trochu déle poseděli.

Dévové a dévy mají radost z našeho zájmu a oplácejí jej tím, že s námi sdílejí své schopnosti. A těch je nemálo! Dévové vidí, co se s námi právě děje, dávají

nám cenné rady, poskytují útěchu a energetickou očistu a někdy i vyléčí určitý tělesný problém. Dnes ovšem sami potřebují podporu a pomoc, a tu bychom jim měli v hojně míře dávat. To platí pro téměř všechny druhy přírodních bytostí! Později se k tomu ještě vrátíme.

Lesní elfové jsou, jak už napovídá jméno, doma v leších a mívají ve své správě vždy určitou část lesnaté krajiny. Řídí tok energie, vyrovnávají tam, kde je nerovnováha, a snaží se udržovat harmonické vibrace, aby se stromům a ostatním rostlinám, stejně jako zvířetím, dobře vedlo. Jejich láska patří zvířatům v lese; pomáhají jim, když jsou nemocná nebo poraněná – kdopak asi zvířatům řekl, které byliny mají v nemoci požírat? – a pokoušejí se je chránit před úklady lidí. Že v tom často nemají úspěch, je pro ně velmi bolestné.

Lesní elfové jsou vysocí jako menší lidé, zhruba 1,60 m, štíhlí a útlí. Můžeme se setkat s muži i ženami, přičemž se muži v lese vyskytují více; občas některého z nich spatříme, jak sedí na skále nad potokem a hraje na flétnu... Ženy jsou vůči lidem poněkud plašší, příležitostně se však zahlédnout dají. Mají velmi jemné, něžné vibrace a navíc mimořádně přitažlivý zevnějšek.

A nyní k bytostem vod. Vodní bytosti, které hojně sídlí v našich lesních a horských potocích, označuji jako vodní dívenky, protože se zjevem a povahou podobají malým holčičkám. Přitom to ale nejsou děti, nýbrž svým způsobem dospělé ženy, ačkoliv by si to nezaujatý pozorovatel nemyslel. Jsou padesát až sedm-

desát centimetrů vysoké, průsvitné a křehké, a patří se svými milými dětskými obličejí a velikánskýma očima k tomu nejkouzelnějšímu, co se dá v říši bytostí přírody nalézt.

Vodní dívenky jsou zvědavé, důvěřivé, otevřené, veselé, bezelstné, velmi komunikativní, a tam, kde se cítí dobře, můžeme slyšet, jak se neustále smějí a pochichávají. Zvláště nápadné nám to bylo v Rakousku, zatímco jejich sestry v jiných oblastech, třeba ve Španělsku nebo na Havaji, se nám zdály méně rozdováděné a o maličko vážnější, ale samozřejmě stejně úchvatné.

A co především – mají nohy, žádný rybí ocas! Ten podle našich zkušeností patří spíše k větším vodním bytostem v jezerech, řekách a v moři, to znamená v hlubokých vodách. Viděli jsme takové vodní žínky vysoké 1,20 až 2 m hlavně v moři, ale i v horských jezerech, dokonce ve vysokohorských přehradách a v dolnorakouské oblasti Waldviertel. Právě tyto sladkovodní nymfy ztratily vlivem lodní dopravy a znečištění řek podstatnou část svého životního prostoru – dunajská žínka už je jenom pouhá historie, stejně jako vodní víla Lorelei –, a tedy vezmou rády zavděk jakoukoliv čistou, nerušenou vodní lokalitou.

I na mořském pobřeží můžeme potkat vodní dívenky. Působí poněkud ženštěji než ty maličké v našich potocích, jsou však stejně zvědavé, hravé a rozpustilé. Jejich domovem je mělčina, kde ochraňují rostliny a zvířata, zatímco jejich větší sestry s „rybími ocasy“ plní své

úkoly v hlubších vodách. Řídit energetické toky, čistit vibrace, podporovat a chránit život, to je, obecně řečeno, posláním všech bytostí přírody.

Od vody se dostáváme k zemi, k bytostem zemského živlu. Každý zná skřítky, a ti někdy skutečně vypadají tak jako v pohádkových knížkách, v pestrém šatu s kabátkem a čepicí. Většinou ale dávají přednost prosté hnědé barvě, což jim velice sluší. Jsou hmotnější a poněkud robustnější než ostatní dosud zmiňované bytosti přírody, ale hlučné lidi v lesích nemají o nic raději. Úkolem skřítků je vynášet z hlubších vrstev na zemský povrch energie, potřebné pro růst rostlin, vegetace, ale i zvířat a lidí. Jednou jsme viděli skupinu skřítků při práci v nitru strmé skalní stěny a žasli jsme, že používali trakaře, na nichž vyváželi cosi třpytivého, připomínajícího drahokamy; jednalo se však právě o energii. Skřítkové obdivují manuální zručnost lidí, rádi napodobují naše nástroje a nářadí – proto ty trakaře.

Existují ještě další, nekonečně rozmanité zemské bytosti, bytosti krasu, bytosti skal a kamenů...

To nejkrásnější jsem si nechala na konec: nejnádhernějšími a nejvznešenějšími bytostmi v říši přírody jsou velcí elfové. Nazývám je tak, poněvadž to popisuje jak jejich zjev a postavení, tak jejich podivuhodnou existenci, na níž je všechno bez výjimky vznešené: jejich láska, jejich schopnost vcítit se, porozumění, síla, jemnost, vlídnost a moudrost.

Muži měří zhruba ke dvěma metrům a jejich tělesná stavba prozrazuje sílu; ženy jsou o něco menší, asi 180 cm vysoké. Jejich tváře jsou vysloveně krásné a vypovídají o hluboké harmonii jejich bytí. Vůbec nejnádhernější je ale jejich andělské vyzařování, v němž oscilují všechny výše zmíněné kvality a ještě další, stěží pojmenovatelné...

Velcí elfové jsou v říši přírodních bytostí vládci, jimž všichni ostatní projevují velikou úctu. Jsou nejvyšší instancí, na niž se lesní elfové, vodní žínky atd. obracejí, když nezvládají své problémy. To znamená, že se právě na jejich „psacím stole“ hromadí obrovská spousta práce. V energetické rovině dokáží mnoho, nicméně i oni už dávno narazili na hranice, dané hmotným a vibračním znečištěním, které zrodila naše průmyslová a technická společnost. Přesto nevzdávají snahu zmírňovat, pročišťovat a chránit, pokud na to jejich síly stačí.

U nás žijí velcí elfové především ve vysokých horách, kam se stáhli už před dávnými časy, když začali lidé zabírat čím dál tím větší území pro sebe. I jinak je potkáme většinou v širých, liduprázdných končinách nebo na zvláštních místech, která ochraňují. Zřídka kdy se vypraví do osídlené oblasti, zpravidla jen tehdy, když chtějí navštívit určité lidi.

K tomuto ušlechtilému rodu patří i někteří velcí elfové, působící jako strážci moří a oblastí, bohatých na vodu. Poznali jsme je jako nejvyšší instanci pro vodní bytosti oceánů a hojně zavodněných alpských údolí.

Ty čtenáře, jimž slova „vládcové“ a „nejvyšší instance“ neznějí dobře, mohu uklidnit. V říši bytostí přírody zauímají vůdčí pozice vždy jen ti, jimž vzhledem k jejich vývoji, schopnostem a postoji náležejí; zcela jinak, než je tomu v říši lidí. Tady je třeba rozhlížet se trochu jinýma očima. Samozřejmě tu existuje hierarchie, avšak hierarchie ve skutečném smyslu tohoto slova: vláda posvátného, posvátné vládnutí! To znamená, že bychom tento pojem neměli pro veskrze nesvaté mocenské struktury světa lidí vůbec používat.

Zpět do říše elfů: zjistili jsme, že u velkých elfů ty nejvyšší pozice často zastávají ženy. Jsou to všemi uctívané, skvějící se vládkyně, bytosti s velkou světelnou silou, obestřené září všeobjímající lásky...

Na tomto vrcholu jsme zakončili svou výpravu do části „jiného světa“, která náleží bytostem přírody.

Na závěr jen ještě několik technických detailů. Lidé se mne často ptají, jak komunikace s elfy vlastně probíhá: odehrává se potichu, v jazyce myšlenek, doplněném výměnou pocitů a obrazů. Můžeme si navzájem ukazovat duchovní obrazy míst, událostí či symbolů. Se španělským elfem nemusím hovořit španělsky, i když to občas dělávám, protože mi to činí potěšení – a s havajským stromovým dévou mohu klidně komunikovat ve své mateřštině. Così ve mně překládá myšlenkové a pocity impulsy, které bytost zprostředkovává, do konkrétních slov. To, co vnímám, je řeč, a sice řeč nanejvýš individuální. Způsob vyjadřování příslušníků

jiného světa je velmi rozličný. Skřítci hovoří jinak než velcí elfové, vodní žínky mají jinou řeč než elfové stromů.

Jedno však mají všichni společné: všichni nás oslovují „ty“. Je to krásné, vlídné, bratrské a sesterské „ty“, jímž se samozřejmě i my obracíme na ně. Takže chci i vás, milé čtenářky a milí čtenáři, vtáhnout do tohoto kruhu a oslovovat Vás „ty“, dokud se stránky mé knihy neuzavřou. K našemu tématu se to prostě hodí líp!

Proč léčit Zemi?

Už od dob prvých kontaktů s bytostmi přírody poukazovali tito přátelé neustále na problémy, do nichž je my lidé rozličným způsobem vrháme. Tehdy to však bylo jedno téma z mnoha. V prvých letech našeho styku s touto rozsáhlou, fascinující říší spočívalo těžiště nejdříve v průzkumu nesmírné rozmanitosti tamních obyvatel, jejich způsobu života, úkolů a cílů, jejich učení a moudrosti. Ne že bychom to byli měli od samého počátku v plánu; věci se tak zkrátka vyvinuly. Protože když někde v lese či u moře spatřím bytost, která mi vlídně září vstříc, potěší mě to a chci ji poznat blíž. Krom příjemné výměny láskyplných pocitů většinou kladu četné otázky, a odpovědi si zpravidla

hned na místě zaznamenávám. Během času tak vyrostla úctyhodná sbírka „elfologického“ materiálu. Plodem těchto prvních let (1987–1994) byla v roce 1994 publikovaná kniha „Bytosti přírody – setkání s přáteli člověka“.*

V následujících letech pak započala doba, kdy nás přírodní bytosti – zprvu jemně, poté s rostoucí intenzitou – směřovaly k tématu „léčení Země“. Tak jsem třeba byla uprostřed nádherných přírodních scenérií opakovaně upozorňována na skutečnost, že mí jemnohmotní přátelé vnímají své okolí na rozdíl ode mne jako podstatně méně čisté. A nejen to, zároveň mi dali pocítit, jak bolestivé pro ně určité stavy či vibrace jsou. A to velmi přesvědčivě!

Občas mi strážci Země jasně ukázali, co v našich postojích působí destruktivně a v čem spočívají příčiny současných problémů. A nikdy přitom nechyběly pokyny, co bychom my všichni mohli pro zlepšení situace udělat.

V průběhu let se naléhání z říše přírodních bytostí stávalo úpěnlivějším, nářky nabíraly na hlasitost a varování na dramatičnost. Stejně tak ale v tomto období došlo ke spoustě prostě „jen“ krásných, radostných a veselých setkání, plných překvapení a hlubokých vhledů do světů za hranicí toho, co je pro lidi běžně viditelné. Sbíрка „elfologického“ materiálu se tak od zve-

* Česky vyšla v 3. vydání v roce 2014 (pozn. vydavatele)

řejnění mé první knihy enormně rozrostla, což při časovém odstupu sedmnácti let nijak nepřekvapuje.

Jako princip pro uspořádání svých postřehů jsem si tentokrát zvolila čas. Události, zážitky, setkání, rozhovory... rekapituluji převážně v chronologickém pořadí, což má tu výhodu, že se dá dobře sledovat vývoj a jako v pestrém kaleidoskopu se střídá a mísí veselé s vážným.

Setkání s bytostmi přírody už jsou zkrátka taková: někdy veselá a někdy vážná, tu obšťastňující a jindy děsivá. Nebylo tomu tak jen při našich soukromých kontaktech s nimi, zažili to i mnozí z těch, kdo se v uplynulých dvaceti letech účastnili našich seminářů s touto tématikou. Pokud by někdo při čtení této knihy dostal chuť s námi takový seminář absolvovat, musím ho žel zklamat. Usoudili jsme, že dvacet let je dost a odešli takřkajíc do elfského důchodu, co se seminářů týče.

Ještě bych měla prozradit, kdo je spolu se mnou „my“: je to Gerhard, ten skvělý muž po mém boku, který rovněž vidí bytosti a občas je i zvěčnící malířským štětcem. V souvislosti s předkládanou knihou nelze než obdivovat to, co jeho neuvěřitelná trpělivost během nekonečných hodin práce dokázala: Vášnivě ráda totiž píše ručně a tak to nejspíš zůstane, dokud mi nevypadne pero z ruky. I tentokrát tomu bylo jinak. Pořídili jsme si počítačový program píšící podle diktátu, od něhož jsme očekávali, že nám nadiktovaný text ukáže na obrazovce korektně proměněný v písmenka. Žel tomu tak nebylo zcela. Program s mými slovy prováděl

svévolné proměny, někdy k smíchu, častěji však spíše k pláči, hlavně jich ale bylo velmi mnoho. A tady začalo Gerhardovo angažmá pro záchranu knihy: vedle sebe rukopis, před sebou laptop uváděl text pomocí osvědčeného systému dvou prstů zpět do původního stavu. Nesmírně pracné! Zhruba v polovině knižního „porodu“ jsme program podrobili speciálnímu tréninku, načež ukázal větší ochotu ke spolupráci a svou nežádoucí vynalézavost poněkud omezil. Poněkud. I tak ještě bylo co korigovat. Každopádně by bez Gerhardova obdivuhodného nasazení kniha s největší pravděpodobností zůstala ve stadiu rukopisu. Mému jedinečnému partnerovi tak patří vřelý dík!

